

det, det ærede Medlem foreslog. De i det ærede Medlems forskellige Skalaer opstillede Beløb kunde forhøjes, dels gennem Dyrtidstillæg, dels gennem det frie Skøn, derfor har jeg betegnet de dér foreslaaede Sætser som Minimal-sætser, og det forekommer mig ikke, at det ærede Medlems Forklaring af, at det var Normal-sætser, han havde foreslaaet, var fyldestgørende; men en haabløs Opgave kan man naturligvis ikke løse, selv med en saa fremragende Dialektik til sin Raadighed som den, det ærede Medlem er i Besiddelse af.

Jeg har omtalt min Redebonhed til at forhandle om Fradragsreglerne, men jeg vil gentage, hvad jeg for et Øjeblik siden sagde, at jeg vil med nogen Betænkelse se dem saaledes ændret, at Kredsen af Aldersrentenydere derved i væsentlig Grad indskrænkes, idet jeg tror, at den sociale Virkning af yderligere at begrænse Nydelsen af Aldersrente, saaledes at den kun kommer de svagest økonomisk stillede i vort Samfund til gode, ikke vil være heldig. — Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem Hr. Rode for hans Tilsagn om Medarbejderskab ved denne Sags Løsning.

Jeg haaber, det skal lykkes i det kommende Udvalg at føre Forhandlingerne til snarlig Afslutning, saaledes at Aldersrenteforslaget kan gennemføres i denne Rigsdags-samling. Til dette Arbejde haaber jeg paa Medvirken fra alle Sider, ogsaa det ærede Medlem Hr. Rodes, og jeg tør maaske forvente, at den Udvikling henimod en mere og mere ungdommelig Bedømmelse af den sociale Udvikling, som det ærede Medlem her har erkendt, han i de senere Aar er undergaaet, ikke skal lægge alt for store Hindringer i Vejen for Fremme af dette Arbejde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Det forekommer mig ikke, at det lykkedes den højtærede Indenrigsminister at godtgøre Berettigelsen af at forhøje Aldersgrænsen fra 60 Aar til 65 ved Hjælp af eller dog til en vis Grad støttet paa den Statistik, som jeg forleden Dag fremførte. Indenrigsministeren søgte først at vinde to Aar, men ikke en Gang dette er ganske berettiget. Gennemsnitslevealderen er forlænget, men, som jeg sagde, det ligger først og fremmest i den meget stærkt aftagende Børnedødelighed; kommer vi op til de Aldersklasser, der her er Tale om, er Forlængelsen ikke særlig stor. Ved 60

Aars Alderen drejer det sig om en Forlængelse fra 13;2 til 15,3, godt 2 Aar; ved 70 Aars Alderen om en Forlængelse fra 8,0 til 9,4, altsaa knapt halvandet Aar. Men dertil kommer, som jeg gjorde opmærksom paa, at for de ubemidlede Samfundsklasser er Forlængelsen sikkert ikke saa høj. Det kan ikke aldeles bestemt slaas fast, men jeg kan henvise til Sørensens Statistik, gentaget af Westergaard og bilagt med en Mængde Eksempler fra Ud- og Indland, og alle Erfaringer viser os, at det maa være saaledes. Hvis Gennemsnitslevealderen for disse Aldersklasser er forlænget med halvdandet til 2 Aar, vil Forlængelsen ganske sikkert for de ubemidlede Samfundsklasser være ringere; man kommer neppe op paa mere end 1 Aars Tid; det er maaske endda højt regnet. Men dertil kommer, hvad Erfaringen lærer os alle, der kender til dette Forhold, at de ubemidlede gamle, selv om deres Levealder gennemsnitlig er forlænget med 1 Aars Tid eller 2, er stillet saaledes, at de af den Grund ikke har nogen større Mulighed for at finde lønnende Arbejde. I arbejdsløse Tider — og dem har vi ofte — vil den 60-aarige være blandt de første, der bliver arbejdsløse. Arbejdsgiveren foretrækker den unge eller midaldrende Mand, og saadan er det paa alle Omraader. I det nuværende Samfund vil det for Folk paa 60 Aar være meget vanskeligt at finde Beskæftigelse. Man kan altsaa efter min Mening højst vinde et Aars Tid.

Saa sagde den højtærede Indenrigsminister, at da Socialdemokraterne for 30 Aar siden stemte for det Berg-Hørupske Forslag med 62 Aar, saa maatte de nu, 30 Aar efter, kunne gaa med til 65. Men 62 plus ca. 1 Aar kan ikke blive mere end 63. (Indenrigsministeren [Kragh]: 2 Aar!) Nej, jeg har paavist, at for ubemidlede kan det højst blive Tale om 1 Aar. Men selv med 2 Aar vil det ikke blive 65 Aar; det ved en Matematiker som Indenrigsministeren; det ved en 6 Aars Dreng; det kan kun blive 64. Der er altsaa her en lille Tilsnigelse paa 1 Aar eller i Virkeligheden paa 2 Aar, men dertil kommer den politiske Tilsnigelse — det skal ikke være noget fornærmeligt Udtryk —, den politiske Misforstaaelse, at naar Holm, Hørdum og Harald Jensen i sin Tid, for 30 Aar siden, foretrak det Berg-Hørupske Forslag med de fastsatte, efter Datidens Forhold ret rigelige Takster fra 62 Aars Alderen frem for den Paragraf, der blev taget ud af Ingerslevs Fattiglov, som gav en Alderdomsunderstøttelse efter det frie Skøn fra 60 Aars Alderen, og som